

Baka István: November angyalához

2014. november 6., 06:25 , 721. szám

Megosztás 7

Jöjj el hozzám, köd-peplumodban és
Krizantém-öllel, őszöm angyala!
Lefordítottad fáklyádat, de ma –
Bár kőpapucsban – a szívembe lépsz.

Lennék halottad, s úgy élnék veled,
Ahogy gyökérrel él a föld, a víz;
S bár szemgolyód fehér, akár a gipsz,
Poromból támaszt föl tekinteted.

Jöjj el hozzám, november angyala!
Halottak napja elmúlt, – élni kell!
S ha élni kell, a kő is énekel,

S bódít krizantém-szirmod illata, –
Halotti mécs, öröklét lángja tán?
Mindegy! Fejem öledbe hajtánám.

Baka István *November angyalához* című költeményében különlegesen keveredik az életvágy a halál gondolatával, és e kettő ugyancsak különleges módon vonzza magához a halottak napját. Pontosabban: a halottak napja utáni időt. Ezt idézi fel a szonettformába öntött költemény első és utolsó versszakában található „krizantém-öl”, illetve „krizantém-szirom”, valamint a „halotti mécs”. A különlegességet még inkább fokozni tudja, hogy a versbeli megszólaló „őszöm angyalá”-t hívja, de a „kőpapucs”, a „gipsz”, illetve az „éneklő kő” emlegetése ezt az angyalt mindinkább egy földi anyagokból készült szoborrá formálja. A „peplum”, a régi Görögországban és Rómában a nők felsőruháját jelentő szó használata, valamint a „lefordított fáklya” szintén a szoborszerűt erősíti a versben. Mindazonáltal a hangulata összességében nem a régi kort idézi. És az is fontos irányultsága e versnek, hogy a „november angyalához” fordult megszólaló az élet, és nem a halál jelei szerint gondolkodik. A „halotti mécs” alighanem ezért tekinti az „öröklét lángjának”. Akárcsak a vers végén a „krizantém-szirmú” ölbe hajtott fej sem egyértelműen az elmúlást idézi...

Penckófer János